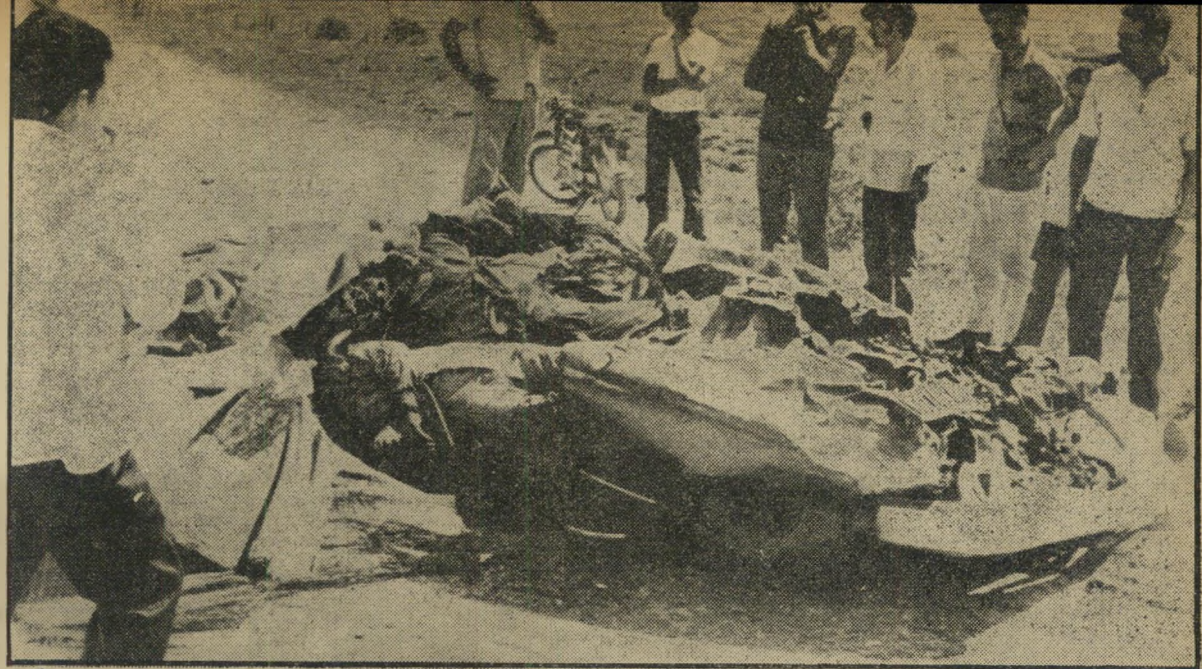

המחזה נראה כאילו נלקח מסרט אימים. במשך למעלה משעה היו שחקני הכדורגל של מכבי תל-אביב נצוים רים בחדר ההלבשה של איצטדיון הכדורגל בבאר-שבע. המון מוסת ונסער, שר מנה מאות אנשים, צר על חדר ההלבשה ומנע יציאה מהם. לשוא ניסו השוטרים לפרו את הקהל. ההמון הפרוע תבע את דמם של כדורגלני מכבי תל-אביב שהעזו לנצח את קבוצתם, הפועל באר-שבע על מגרשה. מטר של אבנים ניתך על קירות הבניין.

אז שעה גילו באר-שבעים אחרים את האוטובוס שהביא את כדורגלני מכבי תל-אביב לבירת הדרום. הם המטירו עליו אבנים כבדות. לדיהם של השחקנים ור אנשי ההנהלה שהיו אותה שעה באר-טובוס נאלצו להשתטח על המרצפות. כל זכוכיות האוטובוס נופצו. רק משום ש-קודם לכן הורידו את וילונות הבד, לא

תצלומית עמומה לבנוני: גופות מעוכות כמכונית שנדרסה אחרי הבולדווז

נמני

„השוטרים עצמם קיללו“

תצלום ישראלי: „פוקסוואגן“ מעוך — הטנק הדרום

טרילית של הפשיטה המשוריינת הישראלי. מול תעמולת זועה זו נשארה ההסברה הישראלית בחו"ל ללא מענה: שום תגובה, שום הכחשה, שום הפרכה. אחרי תבוסת שירותי הביטחון בחו"ל, נראה היה כי מכת המחדלים פגעה גם בשירותי הסברה הישראליים שם.

דרכי אדם

נקמה בוטרת

אהבתו להמה כאש — והדליקה שדות, מתבנים ויבולים
שימשון הגיבור הבעיר אש בשדות פלישתים. בעזרת 600 שועליו, לאחר ש-אשתו הראשונה ניתנה על-ידי אביה ל-אחר. כמה שנים טובות לאחר מכן, עשה יצחק מגל אותו דבר. בהיעדר שועלים במספר מספיק, הוא הסתפק בגפרורים בלבד.

יצחק הגיע לכפר גדעון שבעמק-יזרעאל לפני חודשים מיספר. הועסק שם כעובד המועצה האזורית. שם, הכיר את נאוה קרן, בת משק ארבל הסמוך, התאהב בה קשות.
לאחר תקופה של יציאה משותפת, הסכימה נאוה, תלמידת בית-הספר לאחיות שליד בית-החולים בעפולה, להינשא לו. אך שימתחו של יצחק היתה מוקדמת, ימים ספורים לפני תאריך החתונה — שינתה נאוה את דעתה. היא ביטלה את כל רעיון הנישואין. ניתקה כל קשר עם המועמד.

כאשר נודעה החלטה ליצחק, יצא ל-פעולה.
שריפת שרשרת. ראשית, פרץ ל-מועדון האחיות שבבית-החולים בעפולה, שבר חלון, נטל משם שק שינה, תרמיל (תחשך בעמוד 26)

עה אותה הכינה גולדה לדין ולשרים לקראת שבת: החלטה לספח את אהרון יריב למישרדה.

הסברה

קווש - למי?

תעמולת זועה לבנונית לדא תגובה ישראלית

הבולדווז הפך לסמל הנישול הישראלי, ומכונית הנוסעים המעוכה עלולה להפוך לסמל פעולות הענישה של ישראל. בתום פשיטת צה"ל ללבנון ערב יום-הכיפורים, אחרי שחילי צה"ל הפושטים כמעט ולא מצאו את הפידיאון שמהירו להימלט מבסיסהם בעוד מועד, נראה היה כי הם כילו המתם במכוניות הפרטיות שנקלעו בדרכם.
למרות שמערכת מכוניות צובטת את ליבם של ישראלים רבים, תמיד עדיף לראות פעולת ענישה כלפי רכוש מאשר כלפי אנשים, זאת בתנאי שהמכוניות שנמעכו על-ידי התוקפנות הישראלית שעה שנמעכו, היו ריקות מ-השבו, הועלו במקומות רבים בעולם ספקות רבים בקשר לכך.
מכה שז' מחבלים. היה זה אחרי ששירותי התעמולה של לבנון הפיצו ברשתות העולם תמונות זועה, המציגות כביכול את „תוצאות התוקפנות הישראלית“ התצלום שזכה בפירסום המירבי בצו רגלי גוויות האנשים שהיו בתוכה שעה שנמעכה „על-ידי טנק ישראלי“, כדברי התעמולה הלבנונית.

למראה הצילום קשה לקבוע אם אומנם נמנעה המכונית על-ידי טנק או שמא נפגעה מפגיעת פגז תותח או פצצה אווירית. איך שלא יהיה, הלבנונים היטיבו לנצל תמונה זו כדי לפגוע בתדמית ה-ס-

במדינה

(המשך מעמוד 19)

המראיין: „מדינה עצמאית לפלסטינים...“
גולדה: „הם אינם יכולים להתקיים. זה משוט אינו בר-קיום...“
ובניגוד לתדי קולק היא התכוונה למה שאמרה, שום סערה לא התחוללה.

הממשלה

תרגיל בהיקשים

הממשלה הכחישה ידיעה שלא הורפסה

„הידיעה שפורסמה בידיעות אחרונות“, אמר סגן ראש-הממשלה יגאל אלון ברצאתו מיישיבת הממשלה השבוע „על ה-המלצה הכלולה כאילו בדו"ח ועדת קופל, בעניין העברת שירותי הביטחון למישרד הביטחון, אין לה שום יסוד ובסיס.“
לא רק הוא עשה זאת. גולדה יצאה כמעט מעורה. כל אמצעי התיקשורת הרממלכתיים גויסו בסוף השבוע כדי להכריז שיש את הידיעה, כאילו יש כוונה להעביר את שירותי הביטחון מתחום אחריותם של גולדה ואלון, לאחריותו של משה דיין. היה רק דבר מצחיק אחד בכל ההכרזות: הם התייחסו לידיעה שלא פורסמה כלל.

כי הכותרת הראשית בגיליון יום שישי של ידיעות אחרונות אליה התייחסו ה-הכחשות, בישרה רק: להפקיד המלחמה בטיור בידי מישרד הביטחון — ממציגה הוועדה שחקרה את אסון מינכן. גם בגוף הידיעה לא היה זכר להחלטה או המלצה כלשהיא להעביר את שירותי הביטחון למישרד הביטחון. התענות נבעה מאבלוניה פשוטה: כיוון שהמלחמה בטיור היא בסמכות שירותי הביטחון, וכיוון שיש המלצה להעביר את המלחמה בטיור למישרד הביטחון, מכאן משתמע כי אילו יועבר שירותי הביטחון למישרד הביטחון.

הפתעה לשבת. הכותרת הראשית של ידיעות אחרונות, שהסעירה את צמרת המדינה, לא היתה „ברווז“ עיתונאי, היא נכתבה בידי הכתב הצבאי של העיתון, איתן הבר, הידוע במקורות המידע הטובים שלו ובמהימנות הידיעות המתפרסמות על-ידו.

לידי הבר הגיעה ידיעה שוועדת קופל המליצה לרכז את המלחמה בטיור בידי מתאם אחד. באותו זמן נודע לו על החלטה למסור את תיאום המלחמה בטיור ליד ידיו האלוף יריב. כיוון שהבר ידע, שיריב עומד להצטרף למישרד הביטחון (ראו מיסגרת) כעוזר מיוחד לשר הביטחון, הוא הסיק מכך בצורה הגיונית, שייריב, במישרד הביטחון, ירכז את המלחמה בטיור. מכאן שהדבר יהיה בתחום סמכותו של מישרד הביטחון. איתן הבר לא ידע, על הפת-

קדוש

„תגידו תודה שאתם חיים“

פגעו רסיסי הזכוכית בילדים. מולו של נהג משאית אחד, שהביא לבאר-שבע את ילדי קבוצת הפועל דימונה, לא שיחק לו באותה מידה. הבאר-שבעים המתפרעים חשדו בו שהגיע מתל-אביב, ניפצו את זכוכית הא הנהג ופצעו אותו. שני שוטרים מקומיים נפצעו אף הם מאבני המתפרעים.

כאשר ראו שוטרי באר-שבע שצד דרך לחלק את כדורגלני מכבי מהמגרש, הם נקטו תכסיס. כל הכדורגלנים הולבשו בי קסדות וצוויידי במגיני-מישרדה. בצורה זו, תחת משמר מישרדה, הם הוברחו אל שלוש מוניות שהוזמנו למקום, שהסיעו אותם לבית-מלון. ששם במכונית אסירים, כשהם מלווים במכוניות מישרדה מלפנים ואחור, יצאו השחקנים בשירה לתל-אביב. רק אחרי שהתרחקו מבאר-שבע קצת לומטרים רבים, נטשו אותם מכוניות הי-מישרדה.